

Sogneblad

Skt. Elisabeths Kirke i Holbæk
nr. 3, 3. årg, 2014

I sakramenternes tegn

To gange om året markerer vi i Kirkens regi et årsskifte offentligt. Det drejer sig om: a) det liturgiske år i forbindelse med den første søndag i advent og b) kalenderåret, natten imellem den 31. december og den 1. januar. Mindre offentligt kan man måske tillade sig at benævne et tredje årsskifte, c) forbundet med skoleåret omkring sommerferien. Netop det sidstnævnte tilfælde har jeg (af naturlige årsager) lyst til at standse et øjeblik ved.

Skifte nummer tre foregik i vor menighed under sakramenternes tegn. I den sidste periode modtog nogle næsten store børn i to omgange deres første Hellige Kommunion. Løbende igennem hele "skiftet" blev der døbt en række helt små børn. En enkelt ægtevielse fandt også sted. Nogle af vore unge modtog firmelsens sakramente. Og så blev der husket på, at jeg for 20 år siden modtog præstevielsens sakramente (mine bare ord er ikke i stand til at udtrykke taknemmelighedens omfang). Meget af det nævnte var også forbundet med modtagelsen af bodens sakramente. Og dette alt sammen omsluttet af den fælles Eukaristi-fejring.

Ja, jeg lader mig betage af den sidste tids "sakramentale intensivering". Nej, jeg er ikke ude på at udråbe en slags billig succes. Ja, jeg ønsker at dele med min menighed glæden ved, at Vorherre bliver ved med at udgyde Sin nåde både over de enkelte i vor menighed hver for sig, og over os som et fællesskab i Hans Navn.

Ethvert sakramente er det særlige tegn på og en vidunderlig synliggørelse af Jesu Kristi tilstedeværelse og virke iblandt os. Er blot en af os beriget med et nyt sakramente, er vi det alle sammen! Hver gang et lille barn bringes til dåben, hver gang

den Hellige Hostie passerer den geografisk korte vej fra præstens eller kommuniionsuddelerens hænder til den person, der tager imod Eukaristien i ærbødighed, hver gang nogen bliver salvet med den hellige Krisam, hver gang to hænder (tilhørende en mand og en kvinde) bliver bundet sammen med en stola som bekræftelse af ægteskabets sakramente, hver gang korset tegnes i velsignelse over den bodfærdige skriftende, og, lad mig tilføje, hver gang en syg person bliver salvet med de syges salvelse, kommer vi i berøring med Kristus.

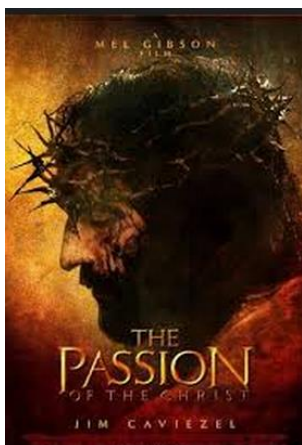
Denne berøring er ikke blot et glimt af noget uopnåeligt, noget, som man nogle gange drømmer om i sine bedste nattedrømme, noget, som forsvinder straks efter at man er vågnet op og efterlader os helt fyldt med længsel og måske med skuffelse. Nej, denne berøring er autentisk. Gud, som i Sin elskede Søn også for evigt vil forblive Menneske, sår Sit korn i os og bliver ved med at give os den gode jords pleje. Denne kærlige behandling må vi på ingen måde forspilde. Den kræver vort svar, eller snarere er indbydelse til et svar. Med denne refleksion ønsker jeg både mig selv og os alle, at vi må være lydhøre over, hvordan vi – både som den enkelte og som fællesskabet – kan give vort svar, og hvordan kan vi bidrage til, at også andre har lyst til at svare på berøringen med Gud. Lad os bede for hinanden og lad os støtte hinanden alt efter de behov, der opstår, og alt efter de inspirationer, vi får fra Helligånden, når vi lytter opmærksomt.

p. Michal Bienkowski

Et interview med "Jesus" – skuespilleren fra "The Passion of the Christ"

Tidsskriftet Glasnik Mira fra Maria-valfartsstedet Medjugorje bragte den 4. april 2010 et interview med den amerikanske filmskuespiller Jim Caviezel, der i 2004 havde hovedrollen som Jesus i Mel Gibsons film "The Passion of the Christ". Filmen viser Jesu lidelses historie meget livagtigt, og her i menigheden har vi gennem flere år haft tilbud om at se filmen sammen i løbet af den stille uge.

I det følgende gengives dele af interviewet i bearbejdet form. I interviewet taler Jim Caviezel om, hvordan han oprindeligt kom i kontakt med Medjugorje, og hvilken betydning det fik for ham, da han skulle personificere Jesus selv i hans dybeste lidelse. Det giver os en baggrund for at se nye aspekter i filmen, næste gang vi ser den.

Hvem er han, den skuespiller, som så indtryksfuldt blev ét med sin rolle som Jesus? Personligt hævder han, at hvis det ikke var for Maria-valfartsstedet i Medjugorje, ville han aldrig nogensinde bare have sagt ja til rollen. I Medjugorje havde han nemlig oplevet en særlig dimension af tro, som indtil da var ukendt for ham.

Jim, hvordan hørte du om Medjugorje?

Jim fortæller, at en dag, da han var i Irland for at indspille film, ringede hans kone og fortalte, at en af de seere fra Medjugorje, som hævder at modtage budskaber fra Jomfru Maria, ville komme til Irland.

"Jeg afbrød hende med at sige: "Hør engang, jeg har vigtigt arbejde her, og jeg kan ikke begynde at opsøge en af seerne lige nu". I øvrigt tænkte jeg, at som katolik er jeg ikke forpligtet til at tro på hverken Lourdes, Fatima eller Medjugorje".

Og sådan er det da også. Kirken kender til, hvad der foregår i Medjugorje, men anerkender det ikke som forpligtende for katolikker at tro på budskaberne, og anser indtil videre stadig ikke åbenbaringerne som sande. Det kræver flere undersøgelser, og Kirken er meget omhyggelig med at godkende privatåbenbaringer som disse som en sandhed, der gælder alle troende, fordi Kirken ønsker at beskytte de troende mod den vildledning, som der også findes meget af.

Til gengæld kan vi som troende lære noget af den måde, Jim Caviezel lyttede til Guds kald til ham og besvarede det.

"Nå, men seeren Ivan Dragicevic kom til Irland. Jeg vidste med det samme, at jeg ikke ville have tid til at se ham, fordi jeg skulle arbejde hele tiden. Men en dag, hvor min medskuespiller var syg, fik jeg fri, og jeg kunne overvære en åbenbaring. Jeg stod bagest i den tæt pakkede kirke, og jeg var ikke helt sikker på, hvad der foregik. Da manden i kørestolen ved siden af mig faldt ned på sine knæ ved tiden for åbenbaringen, blev jeg dybt berørt. Jeg tænkte, at denne handicappede mand knæler ned på det kolde stengulv til trods for alle sine smerter, og han beder! I dag forstår jeg, at kun Gud kendte mig så godt, at han vidste nøjagtigt hvordan han skulle røre mig, for at få min opmærksomhed!

Selvom det måske lyder underligt, fik jeg den følgende søndag endnu en fridag, og, som det var min kones store ønske, blev det muligt for mig at møde Ivan. Under åbenbaringen knælede jeg tæt ved ham og sagde i mit hjerte: "Ok. Her er jeg. Jeg er klar. Gør med mig, hvad du vil". I samme øjeblik var det, som om noget fyldte mig. Det var meget enkelt, men helt unikt. Da jeg rejste mig, løb tårerne ned af mine kinder, og jeg begyndte at græde af hele mit hjerte. Ivan sagde til mig: "Jim, mennesket finder altid tid til det, han elsker. Hvis en mand, som ikke har tid, finder en pige og bliver forelsket i hende, så vil han altid finde tid til at være sammen med hende. Mennesker har ikke tid til Gud, fordi de ikke elsker Ham". Og han fortsatte: "Gud indbyder dig til at bede med hjertet". Jeg spurgte ham: "Hvordan gør jeg det"? "Ved at begynde at bede", svarede han. I det øjeblik åbnedes dørene i mit hjerte. Jeg havde aldrig drømt om, at det var muligt.

Noget begyndte at forandre sig i mig. Før da havde min kone mange gange forsøgt at lære mig at bede Rosenkransen, men jeg nægtede hver gang at lære

det. Nu ønskede jeg at bede, men jeg vidste ikke rigtigt, hvordan jeg skulle gøre. Jeg følte blot, at mit hjerte var åbnet. En morgen, da jeg blev kørt på arbejde, sagde jeg til chaufføren, som kørte mig til optagelserne hver dag: "Jeg ved ikke, hvad du tænker om det, men jeg vil gerne begynde at bede Rosenkransen". Til min overraskelse sagde han bare: "Ok, så lad os bede".

I det varme kærlighedens lys, som fyldte mig, erkendte jeg, hvordan jeg virkelig var, hvor mange fristelser jeg havde, mine følelser, hvor svag jeg var, og hvor hårdt jeg dømte andre mennesker.

Hvornår kom du til Medjugorje første gang?

Efter optagelserne var afsluttet, besluttede jeg at tage til Medjugorje. Da jeg var tyve år, sagde en indre stemme til mig, at jeg skulle blive skuespiller. Når jeg talte med min far om det, plejede han at sige: "Hvis Gud ville noget med dig, så ville det være at blive præst. Hvorfor skulle Han dog ville, at du blev skuespiller"? Dengang forstod jeg det heller ikke.

Igen stillede jeg mig selv det samme spørgsmål, om Gud ønskede, at jeg skulle blive skuespiller for at tjene masser af penge og blive rig? Jeg vidste, at det ikke var dette, Gud ville, og jeg måtte vælge, om jeg ville være tjener af den rigdom, som ikke giver varig lykke, eller tjene Gud, som ønsker at lede mit liv.

De fire dage, jeg tilbragte i Medjugorje dengang, var mit vendepunkt. I begyndelsen var jeg stadig meget overrasket over, hvor meget folk bad i Medjugorje. I disse første dage i Medjugorje følte jeg en indre uro, mens jeg bad, fordi jeg ikke var vant til at bede så meget, og jeg bad Gud om at hjælpe mig. Efter fire dage, var det eneste jeg ønskede at bede. Så snart jeg bad, følte jeg mig forbundet med Gud. Sådan var min oplevelse, og jeg ville ønske, at hver eneste katolik kunne opleve det. Måske følte jeg noget lignende som barn og glemte det. Nu blev det givet til mig igen.

Den samme erfaring med bønnen fortsatte, da jeg kom hjem. I vores familie lever vi sakramenterne sammen. Når vi kører børnene i skole, beder vi Rosenkransen sammen. Nogle gange begynder min søn at bede, hvis jeg ikke når at bede først.

Da jeg kom til Medjugorje for anden gang, inviterede nogle pilgrimme mig til sammen med dem at besøge Fr. Jozo Zovko i Siroki Brijeg. Jeg kendte

ikke Fr. Jozo personligt, men jeg var meget imponeret af alle de historier, jeg havde hørt om ham. Jeg mødte ham. Han lagde sine hænder på mine skuldre. Jeg lagde mine hænder på hans skuldre. Han lagde sine hænder på mit hoved. Jeg lagde mine på hans hoved. I det øjeblik følte jeg disse ord i mit indre: "Jeg elsker dig, min broder. Denne mand elsker Gud". Det var begyndelsen på et venskab, der stadig varer ved.

Dette skete lige efter, vi var færdige med at optage "The Passion of the Christ", og på det tidspunkt oplevede jeg en masse modsatrettede kræfter i mig omkring den film.

Kan du fortælle, hvorfor du følte sådan, og hvad var sammenhængen mellem den film og Medjugorje?

Kender du udtrykket "at krydse Rubicon"? Det betyder, at du når til det punkt, hvor det ikke længere er muligt at vende tilbage.

Filmen "The Passion of the Christ" var sådan et Rubicon for mig. Da optagelserne begyndte, var jeg 33 år, lige som Jesus. Jeg tænkte altid over, om jeg var værdig til at spille Jesus. Ivan Dragicevic opmuntrede mig og sagde, at Gud ikke nødvendigvis altid vælger de bedste. Det ser han med hensyn til sit eget eksempel. Hvis det ikke var for Medjugorje, ville jeg aldrig have sagt ja til rollen, for det var først i Medjugorje, mit hjerte blev åbnet for bøn og for sakramenterne. Hvis jeg ville spille Jesus, vidste jeg, at jeg måtte være meget nær ved Ham. Jeg gik til skrifte hver dag, og jeg deltog i den eukaristiske tilbedelse.

Hele tiden måtte jeg forsvare mig selv mod nye fristelser, og i disse indre kampe plejede jeg at føle stor indre fred. For eksempel, der, hvor Guds Moder i filmen kommer hen til mig, og jeg siger til hende: "Se, jeg gør alting nyt". Den scene måtte vi gentage fire gange, og hver gang følte jeg, at jeg selv fyldte for meget. Men da kom nogen til at ramme korset, som jeg bar, og min venstre skulder

gik af led. Ved den pludselige, skarpe og intense smerte mistede jeg balancen og faldt under vægten af korset. Jeg ramte den støvede jord med mit ansigt og blodet strømmede ud af både min næse og mund. Jeg gentog de ord, Jesus sagde til sin mor: "Se, jeg gør alting nyt". Min skulder gjorde ufattelig ondt, da jeg tog korset på mig igen og mærkede, hvor dyrebart det var. På det tidspunkt spillede jeg ikke længere skuespil, og der var kun Jesus. Han kom som svar på mine bønner: "Jeg vil, at folk skal se dig, Jesus, ikke mig"!

Takket være fortsat Rosenkrans-bøn – jeg kan ikke sige, hvor mange Rosenkranse jeg bad under optagelserne – følte jeg en speciel atmosfære. Jeg vidste, jeg ikke måtte tale dårligt, jeg kunne ikke være grov, hvis jeg ville sige noget til filmholdet. De fleste af dem kendte ikke til Medjugorje, de var alle store skuespillere, og vi var heldige at have dem på holdet. Men hvordan kunne jeg bringe Medjugorje til dem, hvis det ikke var gennem mit eget liv? For mig betyder Medjugorje at leve gennem sakramenterne og i enhed med Kirken. Takket være Medjugorje begyndte jeg at tro, at Jesus virkelig er til stede i Eukaristien, og at Han tilgiver mine synder. Igennem Medjugorje oplevede jeg, hvordan Rosenkransen er en kraftfuld bøn, og hvilken gave det er at deltage i Messen hver dag.

Hvordan kunne jeg hjælpe andre til at forøge deres tro på Jesus? Jeg erkendte, at de kunne kun ske, hvis Jesus var til stede i mig gennem Eukaristien, så andre mennesker kunne se Jesus i mit liv.

Da vi indspillede scenen med det sidste måltid, fik jeg lavet en inderlomme i mit kostume, hvor jeg lagde relikvier fra nogle helgener og et stykke af Kristi Kors. Jeg havde et stærkt ønske om, at Jesus virkelig skulle være til stede, og jeg bad præsten om at udstille det Allerhelligste Sakramente. Først ville han ikke, men jeg blev ved at bede om det, fordi jeg var sikker på, at de, der så filmen, ville genkende Kristus tydeligere, hvis jeg selv så på Ham. Præsten stod med det Allerhelligste Sakramente i sine hænder lige ved siden af kameramanden, og han nærmede sig mig sammen med ham.

Når folk ser filmen og ser mine øjne skinne, ved de ikke, at de i virkeligheden ser Jesus i genspejlingen af den forvandlede hostie i mine øjne. Det var på samme måde i scenen med korsfæstelsen: præsten var der og holdt det Allerhelligste Sakramente i sine hænder, og jeg bad uden ophør.

Den største udfordring ved filmen var ikke, som jeg oprindeligt troede, at lære alle teksterne udenad på latin, aramæisk og hebræisk, men alle de fysiske anstrengelser, jeg måtte igennem. I den sidste scene var min skulder forstuvet, og hver gang nogen ramte korset, gik den af led. Da vi optog scenen, hvor Jesus blev pisket, blev jeg to gange ramt af piskan og havde et 14 cm langt sår på ryggen. Mine lunger var fulde af væske og jeg havde lungebetændelse. Dertil kommer et kronisk søvnunderskud, fordi jeg i månedsvi måtte stå op kl. 3 om morgenen, fordi bare det at lægge make up varede omkring 8 timer...

En anden speciel udfordring var det kolde vejr med temperaturer ikke meget over frysepunktet, som især var vanskelige at holde ud i scenen med korsfæstelsen. Mit kostume var lavet af et enkelt stykke let stof. Da vi optog den sidste scene, hang skyerne meget lavt og et lyn ramte korset, hvor jeg var bundet fast. Pludselig var der en dødlignende stilhed omkring mig, og jeg følte mit hår rejse sig. De ca. 250 mennesker omkring mig så hele min krop blive oplyst, og de så ild på min venstre og min højre side. Mange blev chokerede over, hvad de så.

"The Passion of the Christ" er en film om kærlighed – måske den største film om kærlighed. Jesus er i dag genstand for megen uenighed og mange kontroverser, mere end nogensinde før. Der er så meget, der truer denne verden, som Gud har skabt, men tro på Jesus er en kilde til glæde. Jeg tænker, at Gud indbyder os og kalder på os særlig i vor tid, og vi må besvare Hans kald af hele vort legeme og sjæl.

Tak til Annelies van der Meer for at indsende teksten til interviewet, så vi alle kan glæde os over det og over at have del i den tro på den opstandne Kristus, som det udtrykker. Teksten er oversat af Birgit Bidstrup Jørgensen. Originalteksten kan læses på: <http://www.medjugorje.ws/en/articles/jim-caviezel-would-not-played-movie-passion/>

Lidt til børnene og deres forældre

Hvorfor skal vi til undervisning? Fordi det er godt at lære mere om Jesus, Gud Fader og Helligånden, end man hører under messen. Det er mere på "Børnehøjde" og vi hører og læser også historierne om helgernene.

Hvorfor skal vi lære om helgernene? Det er fordi de er vores forbilleder. Tit levede de et dårligt liv og gjorde mange ting forkert i deres liv. Men så omvendte de sig og blev til forbilleder for os i stedet for.

Skal vi altid til undervisning? Ja, fordi vi hele tiden får noget nyt at vide (selvom vi også repeterer de vigtigste ting så vi ikke glemmer). Og husk også at lærerne forbereder sig. Det er sjovere, hvis vi altid kan fortsætte, hvor vi slap ved sidste undervisning, men det kan være svært, fordi der hele tiden er nogen der ikke var der sidst.

Annelies slutter undervisningen hver gang med at kaste "kærlighedsterningen". På terningens seks sider står: "Jeg elsker som den første, jeg elsker min fjende, jeg elsker uden at gøre forskel, jeg gør mig til et med den anden, jeg elsker den anden som mig selv og jeg elsker Jesus i den anden (min næste). Dette prøver børnene at leve i den næste uge.

Birgit slutter undervisningen med "Gudskort", et materiale med de forskellige billeder af Gud, som findes i Bibelen. Det skal hjælpe børnene til at lære Guds væsen at kende. Samtidig får de træning i at slå op i Bibelen.

En lille historie om "At elske uden at gøre forskel":

Sebastian er ude og spiller fodbold med nogle drenge fra kvarteret. Så kommer Edvard hen til dem. Edvard lever ude på gaden af at tigge. De andre børn ser på hans lasede tøj, og på hvor beskidt han er, og vil ikke spille med ham. Sebastian tøver lidt, men siger så: "Han er en af mine venner, derfor vil jeg lege med ham". Sebastian tager Edvard med hjem og der leger de

sammen.

Så bliver det Sebastians fødselsdag. Det ringer på døren. Sebastian åbner døren, og der står Edvard med en lille gave i hånden: "Den er til dig!" I pakken er der en legetøjsbil, som Edvard har købt for de penge, han havde tjent den dag.

Birgit og Annelies glæder sig rigtig meget til at undervise jer. Vi håber I kommer hver gang, så det kan blive rigtigt godt.

Messer i Skt. Elisabeths Kirke

Lørdag kl. 15.30: Søndagsmesse

1. Lørdag i måneden kl. 15.10: Rosenkrans

Ingen messe på søndage. I oktober måned Rosenkrans før messen hver lørdag-

Onsdag kl. 17.30: Hverdagsmesse og vesper.

Se i øvrigt opdateret kalender på hjemmesiden

www.katolsk-vestsj.dk bl.a. med katekeser.

OKTOBER		Undervisning
04	27. Alm. Søndag	X
11	28. Alm Søndag	
18	29. Alm. Søndag	X
25	30. Alm. Søndag	
NOVEMBER		
01	Alle Helgens fest	
08	Laterankirkens indvielse	X
15	Elisabeth af Thüringen Elisabethfest	
22	Krist Konge	X
29	1. Søndag i Advent	
DECEMBER		
06	2. Søndag i Advent	X
13	3. Søndag i Advent Lucia	
20	4. søndag i Advent	X

Sognepræst p. Michal Bienkowski, Frederiksgade 7, 4200 Slagelse, tlf. 58 52 06 45; mobil: 20 72 89 51, e-mail: mb@katolsk-vestsj.dk. Hjemmeside: www.katolsk-vestsj.dk

Menighedsrådsformand, Skt. Elisabeth Kirke i Holbæk: Sebastian van der Meer, Carl Reffsvej 6 C, 4300 Holbæk. Telefon: 25273633.
Redaktør af sognebladet: Birgit Bidstrup Jørgensen, e- mail: birtorvip@post.tele.dk